



Pocałunek nie zabija Ania Nowak i goście

28.07 – 10.09.2023

Wybrzeże Kościuszkowskie 22
wernisaż: 28.07.2023, godz. 18.00

Choreograficzna wystawa Ani Nowak niebawem w MSN-ie

Performanse Ani Nowak i dzieła sztuki jako punkt wyjścia dla działań choreograficznych oraz prace zaproszonych gości. W piątek 28 lipca w Muzeum nad Wisłą otworzy się wystawa *Pocałunek nie zabija. Ania Nowak i goście*. Jej kuratorem jest Michał Grzegorzek.

Osią ekspozycji jest twórczość Ani Nowak. Obok performansów choreografki, wykonywanych zarówno przez nią samą, jak i przez inne osoby, zobaczymy także prace stworzone w różnych technikach (fotografia, wideo, sound art, malarstwo, rzeźba). W przestrzeni wystawy znajdują się też obiekty nieartystyczne, których historia, kontekst powstania czy dawne znaczenie wnoszą dodatkowe tropy do świata, do którego Ania Nowak zaprasza publiczność. Jest to **kolektywna opowieść o odmieńczości, „inności”, o życiu poza sztywnym gorsetem norm oraz o śmierci, żałobie i różnych strategiach radzenia sobie ze stratą.** Język, jego możliwości i ograniczenia, nowe sposoby na rozbudowanie pola znaczeń i snucie uwalniających opowieści będą główną warstwą, w której rozgrywa się ta wystawa.

Ciekawi mnie złożone i ruchome pole emocji i uczuć wytwarzane przez pary przeciwieństw: duma i wstyd, zwycięstwo i porażka, aktywna i pasywna. Tzw. mniejszości, czyli ci wszyscy, za których władza i establishment lubi się wypowiadać, istnieją w napięciu nieprzekładalności – nie bycia zrozumianymi. Ich języki są komunikatami ciała, szeptem i krzykiem, wyrazem osobnej wrażliwości jeszcze nie przepisany na prawa i przyszłość. To te głosy, ciała i ich nadzieje tworzą moją praktykę i w nie wsłuchuję się na wystawie – mówi Ania Nowak.

Pocałunek nie zabija. Ania Nowak i goście to wystawa, której motywem przewodnim jest poszukiwanie nowych sposobów przeżywania żałoby rozumianej jako żal po utracie praw, zdrowia oraz bliskich. To doświadczenie powszechnie znane osobom, które nie wpisują się

w dominujący obraz świata ze względu na swoją tożsamość, tożsamość seksualną, pochodzenie czy stan zdrowia, także psychicznego. Poetycki tytuł, charakterystyczny dla pracującej z językiem artystki, jest zapożyczony z pracy *Kissing Doesn't Kill: Greed and Indifference Do* (1989) [*Pocałunek nie zabija. Zabijają chciwość i obojętność*] kolektywu Gran Fury, który w latach 80. i 90. XX wieku zajmował się aktywizmem w czasach epidemii HIV/AIDS w USA. Były to kolorowe banery z wizerunkami całujących się par, głównie jedнопłciowych.

Epidemia HIV/AIDS z jej oddolnymi akcjami społecznymi w zachodnim świecie stworzyła modele kolektywnego organizowania się i opieki przez mniejszości queerowe. Próbujemy spojrzeć na tamten czas nie tylko przez pryzmat historycznego wydarzenia, ale także z nadzieją na znalezienie wskazówek, jak żyć dzisiaj - mówi Michał Grzegorzek, który jest kuratorem ekspozycji - Przyglądamy się różnym praktykom artystycznym, z przeszłości i współczesnym, zastanawiając się jakich narzędzi dziś potrzebujemy, by przeciwstawić się przemocy i obojętności. Czy wspólnota i bliskość mogą nas uratować?

Ania Nowak zaprosiła do współpracy w ramach wystawy m.in. Ig May Engel (wykona niezatytułowany performans Ani Nowak) czy Alicję Czyczel i Natalię Oniśk (wykonają fragment performansu Ani Nowak *Golden Gate*). Artystka poszerza także obecność osób artystycznych takich jak Sin Wai Kin, Nancy Grossman, Petrit Halilaj, Kim Lee, Alicja Żebrowska czy Wojciech Weiss, choć już w wymiarze symbolicznym, poprzez pokazanie ich prac. Część z nich nigdy jeszcze nie była prezentowana w Polsce, ekspozycja będzie więc okazją do poznania twórczości takich osób jak na przykład Tee A. Corinne, Tessa Boffin i Liz Rosenfeld.

Nowak znana jest polskiej publiczności m.in. z wystawy *Czy można umrzeć na złamane serce?* z 2018 roku, przygotowanej przez Centrum Sztuki Współczesnej Zamek Ujazdowski, kiedy jego dyrektorką była Małgorzata Ludwisiak. Ania Nowak cieszy się międzynarodowym uznaniem, jej solowe wystawy odbyły się w Barcelonie czy w Berlinie, gdzie artystka mieszka i tworzy.

Ania Nowak

oraz

Joan E. Biren, Tessa Boffin, A.K. Burns i L.A. Steiner, Rüzgâr Buşki, Theresa Hak-Kyung Cha, Tee A. Corinne, Weronika Czajka i Hanna Tur, Alicja Czyczel i Natalia Oniśk, DViJKA, Ig May Engel, Nancy Grossman, Petrit Halilaj, Kim Lee i Maldoror, Nadia Markiewicz, Jonny Negron, Itziar Okariz, Pakui Hardware, Luiz Roque, Liz Rosenfeld, Sin Wai Kin, Annie Sprinkle i Beth Stephens, Justyna Stasiowska, Stowarzyszenie Lambda Warszawa, Wojciech Weiss, Alicja Żebrowska

Ania Nowak (ur. 1983, brak preferowanego zaimka) – pracuje w obszarze szeroko rozumianej choreografii, gdzie spekuluje o tym do czego (nie)zdolne są ciała i język dzisiaj. W swojej praktyce eksploruje pożądanie, kruchość i gniew jako wehikuły przemiany istniejących struktur opartych na wykluczeniu. Tworzy solowe i grupowe performanse na żywo, wideoperformanse, instalacje i teksty, w których bada złożone relacje oparte o troskę i bycie razem w czasach ciągłego kryzysu. W swojej twórczości przepracowuje znaczenie przyjemności, choroby, intymności, bólu, seksualności, klasy i dostępności, by stały się kategoriami pozbawionymi binaryzmu i ekskluzywności.

Ania Nowak współpracuje z alternatywnymi programami edukacyjnymi w Europie Środkowo-Wschodniej, jak choćby z Kem Szkołą w Warszawie oraz School of Kindness w Sofii. Prace Nowak pokazywane były w berlińskich instytucjach takich jak HAU Hebbel am Ufer, Berlinische Galerie, Akademie der Künste, KW „Pogo Bar” oraz Sophiensæle; w Nowym Teatrze w Warszawie, w helsińskiej Kiasmie; w La Casa Encendida w Madrycie; wiedeńskim Q21 MuseumsQuartier, a także na Baltic Triennial 14, CAC w Wilnie. Wystawy indywidualne to *Matters of Touch* w Arts Santa Mònica w Barcelonie (2017), *Czy można umrzeć na złamane serce?* w Centrum Sztuki Współczesnej Zamek Ujazdowski (podczas kadencji Małgorzaty Ludwisiak, 2018) oraz *III Delights* w Galerie Wedding w Berlinie (2023). Nowak mieszka i tworzy w Berlinie.

Pocałunek nie zabija. Ania Nowak i goście

Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie, Wybrzeże Kościuszkowskie 22

28.07–10.09.2023

otwarcie wystawy: 28.07.2023, godz. 18.00

Więcej o wystawie: artmuseum.pl

Kontakt dla mediów: Józefina Bartyzel | jozefina.bartyzel@artmuseum.pl | 695 492 970

Materiały prasowe: prasa.artmuseum.pl



instytucja kultury
miasta stołecznego
Warszawy